



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 163/2013-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa o prijatej sťažnosti Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, v zastúpení ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky JUDr. Tomášom Borecom, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 a jeho rozsudkom z 29. októbra 2012 takto

### **r o z h o d o l :**

1. Základné právo Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 v jeho zamietajúcej časti p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 v jeho zamietajúcej časti z r u š u j e a v tejto časti mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 163/2013-14 z 28. februára 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 a jeho rozsudkom z 29. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 21. októbra 2005 sa Ing. F. T. (ďalej len „žalobca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 178/05 domáhal voči sťažovateľovi náhrady škody a ušlého zisku, a to na základe zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“ alebo „zákon č. 58/1969 Zb.“). Žalobcovi mala uvedená škoda vzniknúť v dôsledku trestného stíhania vedeného proti nemu, ktoré začalo uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia ČVS: VP-145/30-94 z 8. júna 1994 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona, ako aj v dôsledku s tým súvisiaceho výkonu väzby v čase od 20. januára 1995 do 17. augusta 1995 v Brazílii a v čase od 18.

augusta 1995 do 19. marca 1996 v Slovenskej republike, pričom trestné stíhanie proti žalobcovi (obvinenému) bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS: KÚV-21/20-1997 z 29. októbra 1998 zastavené, pretože skutok nebol trestným činom. Predmetné uznesenie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania proti žalobcovi (obvinenému) bolo na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušené rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tz 8/99 zo 14. júla 1999 z dôvodu zistenej nezákonnosti pri jeho vydávaní v prospech žalobcu (obvineného), pričom najvyšším súdom bola vec vrátená na nové rozhodnutie vyšetrovateľovi, avšak na základe sťažnosti žalobcu (obvineného) ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 6/00 z 13. júla 2000 konštatoval, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tz 8/99 porušil základné práva žalobcu (obvineného) zaručené v čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy, ako aj jeho práva zaručené v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru. Z toho dôvodu vyšetrovateľ následne uznesením ČVS: KÚV-21/20-1997 z 23. januára 2004 trestné stíhanie proti žalobcovi (obvinenému) opäť zastavil, pretože „... *skutok nie je trestným činom*“. Označené uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2004.

V rámci žalobou uplatnenej náhrady škody a ušlého zisku si žalobca voči sťažovateľovi uplatnil (1) náhradu trov nutnej obhajoby v období väzby v sume 39 990 Sk, (2) ušlý zisk žalobcu ako podnikateľa (živnostníka) v sume 2 209 890 Sk za obdobie trvania trestného stíhania, (3) ušlý zisk za podnikanie žalobcu ako spoločníka v obchodnej spoločnosti V., spol. s r. o., v sume 7 278 540 Sk za obdobie trvania trestného stíhania, (4) ušlý zisk vo výške kúpnej ceny v sume 24 450 000 Sk za nezrealizovaný obchod predaja nehnuteľností na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 30. marca 1994, pričom z dôvodu trestného stíhania žalobcu k uzavretiu samotnej kúpnej zmluvy napokon nedošlo, (5) náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000 Sk a napokon aj (6) náhradu morálnej škody v sume 20 000 000 Sk. Uvedené nároky žalobca odôvodnil takto: „*Trestné stíhanie trvalo 10 rokov, skončilo sa zastavením, pretože skutok nie je trestným činom. Počas tohto obdobia bol 14 mesiacov vo väzbe. Vznikla mu priama škoda tým, že vynaložil trovy nutnej obhajoby. Po dobu 10 rokov nemohol podnikat' ako spoločník v obchodnej spoločnosti, aj sám ako fyzická osoba podnikateľ, čím vznikol ušlý zisk. Kvôli zaisteniu majetku v trestnom*

*konaní nemohol realizovať zamýšľaný predaj nehnuteľností, čím mu vznikol ďalší ušlý zisk. Za škodu a ušlý zisk zodpovedá žalovaný 1/ podľa § 1 ods. 1 zákona 58/69 Zb. Zastavenie trestného stíhania má rovnaké právne účinky ako zrušenie rozhodnutia. ... Ak by súd dospel k záveru, že nie je daná táto zodpovednosť, potom žalovaný 1/ zodpovedá podľa § 18 – za nesprávny úradný postup pri rozhodovaní policajných orgánov, prokuratúry a súdu. Žalobu o zaplatenie morálnej škody 20 000 000,- Sk opiera o ustanovenie článku 5 bod 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ... Celým trestným stíhaním, väzbou v zahraničí, na Slovensku, zaistením jeho hnutel'ného a nehnuteľného majetku, domovými prehliadkami v jeho rodine, v obchodnej spoločnosti, u obchodných partnerov, zadržaním cestovného pasu, došlo k narušeniu jeho dobrého mena, povesti a cti v spoločnosti. Bolo zasiahnuté do jeho vážnosti na verejnosti a v rodine. Celý postup predstavuje represálie do jeho osobnej slobody, do slobody majetku, proti slobodnému podnikaniu. Zásah sa umocnil tým, že musel vykonať väzbu v zahraničí, eskorta na Slovensko sa uskutočnila za mediálnej pozornosti. Represálie pokračovali aj po prepustení z väzby a vrátení cestovného pasu, keď pre nezrušenie medzinárodného zatykača bol zadržaný pri obchodnej ceste na hranici. Tieto zásahy nie je možné odčiniť uvedením do pôvodného stavu, preto sa domáha priznania nemajetkovej ujmy podľa § 11 až § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 10 000,- Sk.“*

O žalobcom uplatnených nárokoch (1) – (4) rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 178/05-388 z 20. septembra 2007, ktorým žalobu žalobcu týkajúcu sa týchto nárokov v celom rozsahu zamietol, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) tento záver okresného súdu odobril potvrdzujúcim rozsudkom sp. zn. 12 Co 305/07 z 28. februára 2008. Obidva sudy založili svoje závery na konštatovaní, že žalobca sa uplatnených nárokov domáhal z titulu nezákonnosti väzby, z ktorej bol prepustený 19. marca 1996, a teda sa uplatnených nárokov domáhal po uplynutí jednoročnej premlčacej doby upravenej v § 23 zákona o zodpovednosti za škodu, a keďže sťažovateľ vzniesol námietku premlčania, žalovaný nárok nemohol byť žalobcovi po uplynutí tejto doby priznaný.

O žalobcom uplatnených nárokoch (5) a (6) bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 178/05-553 z 23. septembra 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu

sp. zn. 12 Co 5/09 z 26. marca 2009 tak, že sťažovateľ bol z titulu úhrady nemajetkovej ujmy a morálnej škody povinný žalobcovi zaplatiť 33 193,92 € a vo zvyšnej časti bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a morálnej škody zamietnutý.

Na základe sťažnosti podanej žalobcom ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 339/08-40 z 25. novembra 2008 po konštatovaní porušenia práv žalobcu zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 12 Co 305/07 z 28. februára 2008, pričom konštatoval, že žalobca sa svojou žalobou nedomáhal náhrady škody a ušlého zisku z titulu nezákonnosti rozhodnutia o väzbe, ale z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, a preto sa pri posudzovaní včasnosti podania žaloby nemal na jeho prípad uplatniť § 23 zákona o zodpovednosti za škodu, ale sa mal uplatniť § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, takže ústavný súd ustálil, že žalobca si svoj nárok na náhradu škody a ušlého zisku uplatnil včas.

Krajský súd následne po vrátení veci uznesením sp. zn. 12 Co 347/09 z 22. októbra 2009 zrušil vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom (1) – (4) zamietavý rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 178/05-388 z 20. septembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Okresný súd následne rozsudkom č. k. 7 C 178/05-688 z 11. februára 2010 rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal uhradiť žalobcovi sumu 985,03 € z titulu náhrady nákladov nutnej obhajoby a z titulu ušlého zisku sumu 947 705,84 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd pritom svoje rozhodnutie vo vzťahu k jednotlivým žalobcom uplatneným nárokom odôvodnil takto:

Pokiaľ ide o žalobou uplatnený (1) nárok na úhradu nákladov nutnej obhajoby, ten si žalobca uplatnil v sume 39 990 Sk (t. j. 1 327,42 €), avšak vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd mal preskúmaním vyšetrovacieho spisu preukázané úkony advokáta iba v sume 29 675 Sk (t. j. 985,03 €), žalobcovi priznal iba túto sumu. V súvislosti so žalobou uplatneným (2) nárokom na úhradu ušlého zisku z podnikania žalobcu ako fyzickej osoby, ktorý si žalobca uplatnil za obdobie 10 rokov trvania trestného stíhania v sume

2 209 890 Sk, okresný súd pri určení sumy ušlého zisku vychádzal z údajov daňového priznania žalobcu ako živnostníka podaného za rok 1993 (t. j. rok pred začatím trestného stíhania), pričom výška zisku za rok (220 989 Sk) bola určená odpočítaním sumy dane od zdaňovacieho základu. Okresný súd tento nárok nepriznal žalobcovi za celých 10 rokov trvania trestného stíhania, ale iba za obdobie od 8. júna 1994, keď začalo trestné stíhanie, do 29. novembra 1996, keď podľa zistenia okresného súdu žalobcovi zaniklo živnostenské oprávnenie (t. j. 30 mesiacov), a to v sume 552 472,50 Sk (t. j. 18 338,73 €). Pri posudzovaní žalobou uplatneného (3) nároku na náhradu ušlého zisku z podnikania žalobcu v obchodnej spoločnosti V., spol. s r. o., ktorý bol uplatnený v sume 7 278 540 Sk, okresný súd pri určení sumy ročného zisku tiež vychádzal z daňového priznania predmetnej obchodnej spoločnosti za rok 1993, pričom aj v tomto prípade výšku zisku za rok (727 804 Sk) určil odpočítaním sumy dane od zdaňovacieho základu. Okresný súd v tomto prípade priznal nárok za celých 10 rokov trvania trestného stíhania, pretože podľa jeho zistenia označená obchodná spoločnosť, v ktorej bol žalobca jedným z dvoch spoločníkov, podľa výpisu z obchodného registra vyvíjala podnikateľskú činnosť po celú túto dobu, pričom okresný súd sumu zisku zistenú za obdobie 10 rokov vydělil dvoma, keďže žalobca bol jedným z dvoch spoločníkov, a tento nárok mu priznal v sume 3 548 045 Sk (t. j. 117 773,52 €). Napokon okresný súd rozhodol aj o žalobcom uplatnenom (4) nároku na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľností (hotel P. M. a príľahlé pozemky; ďalej len „nehnuteľnosti“), ktorý si žalobca uplatnil v sume 24 450 000 Sk. Predmetné nehnuteľnosti žalobca nadobudol do vlastníctva 21. februára 1994, a to kúpou za kúpnu cenu 27 550 000 Sk, pričom tieto nehnuteľnosti mal žalobca v úmysle ďalej odpredať na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 30. marca 1994, v ktorej sa s budúcim kupujúcim dohodol na ich predaji na základe kúpnej zmluvy, ktorú mali uzatvoriť najneskôr do 30. marca 1995, a to za kúpnu cenu 52 000 000 Sk. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že z dôvodu začatia trestného stíhania voči jeho osobe, v súvislosti s ktorým bol vo väzbe, ako aj z dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti od 4. októbra 1994 do 27. októbra 1998 boli zaistené pre potreby tohto trestného stíhania, nedošlo k uzavretiu očakávanej budúcej kúpnej zmluvy na odpredaj týchto nehnuteľností, v dôsledku čoho mal žalobca prísť o očakávaný zisk vo výške uplatneného nároku, ktorý predstavoval rozdiel medzi dojednanou budúcou kúpnu cenou a nadobúdacou cenou týchto nehnuteľností. Okresný súd, stotožniac

sa s touto argumentáciou žalobcu a s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi sa „doposiaľ“ predmetné nehnuteľnosti nepodarilo predat', mu ním uplatnený nárok priznal v plnej výške 24 450 068 Sk (t. j. 811 593,59 €).

Uvedený rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 178/05-688 z 11. februára 2010 bol na základe odvolania sťažovateľa v plnom rozsahu potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 113/2010 z 20. mája 2010.

Najvyšší súd v danej veci konal o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora podanom na základe podnetu sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu, pričom najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 zrušil tak rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej tieto súdy priznali žalobcovi náhradu ušlého zisku z podnikania ako spoločníka v obchodnej spoločnosti v sume 117 773,52 € [t. j. nárok (3)], a v rozsahu tohto zrušenia vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie okresnému súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súdy nepreukázali existenciu príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu na jednej strane a ušlým ziskom dotknutej obchodnej spoločnosti na strane druhej. Najvyšší súd vo zvyšku mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom svoje námietky proti jeho záverom – priznať žalobcovi nárok (1) na náhradu trov nutnej obhajoby a nárok (2) na úhradu ušlého zisku z podnikania žalobcu ako fyzickej osoby – odôvodnil takto: „*Vo vzťahu ku obom nárokom vzniesol sťažovateľ námietku premlčania, pretože navrhovateľ skutkovo vymedzil svoj nárok uplatnený voči sťažovateľovi ako náhradu škody spôsobenú väzbou, ale svoj návrh doručil súdu až dňa 21. 10. 2005, teda po uplynutí jednoročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 23 z. č. 58/1969 Zb. potom, čo bolo trestné konanie voči navrhovateľovi dňa 17. 02. 2004 právoplatne zastavené. Ak by aj súdy posúdili nárok navrhovateľa ako nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného vznesenia obvinenia a nie z dôvodu nezákonnej väzby, platilo by v zmysle § 22 ods. 2 z. č. 58/1969 Zb., že tento nárok na náhradu škody sa premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie,*

ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Navrhovateľovi bolo rozhodnutím Krajského úradu vyšetrovania PZ Banská Bystrica z 8. 06. 1994, ČVS: VP-145/30-94 vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie, teda navrhovateľ sa dozvedel o nezákonnom rozhodnutí (aj keď sťažovateľ má za to, že o takýto prípad zodpovednosti za škodu nejde) najneskôr v roku 1994 a objektívna premlčacia doba uplynula v roku 2004. Teda, ak súdy posúdili nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady škody za trovy nutnej obhajoby a nárok na zaplatenie ušlého zisku z podnikania navrhovateľa ako nároky, ktoré vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia, žiadnym spôsobom nedostáli svojej povinnosti riadne odôvodniť a vysporiadať sa s námietkami sťažovateľa uplatnenými počas súdneho konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere závažnosti týchto námietok.“ Vo vzťahu k rozhodnutiu oboch súdov priznať žalobcovi nárok (4) na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľností sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Všeobecné súdy svojvoľne aplikovali ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka, keď nezrealizovanému obchodu pripísali vznik ušlého zisku na strane navrhovateľa. Ak sa pripravovaný obchod, ktorým bol v tomto prípade predaj nehnuteľnosti nezrealizuje, neuchádza tak automaticky vlastníčkovi nehnuteľnosti zisk z predaja tejto nehnuteľnosti. Ak totiž predávajúci neuzavrie očakávanú kúpnu zmluvu, nenastal potom bez ďalšieho únik zisku ani na strane predávajúceho ani na strane kupujúceho. V tomto prípade len neprišlo k zámene ekvivalentných hodnôt, teda k zámene nehnuteľnosti za peňažné prostriedky, ktoré vyjadrujú peňažný ekvivalent jej hodnoty. V majetku navrhovateľa totiž, pri takto priznanej náhrade škody, zostala nehnuteľnosť a súčasne mu všeobecné súdy priznali aj časť jej hodnoty vyjadrenú v peniazoch, čím na strane navrhovateľa prichádza ku obohateniu na úkor sťažovateľa, ktorý nikdy pri pripravovanom predaji neočakával rozmnoženie svojho majetku o viac ako o cenu nehnuteľnosti, ktorú dojednával. ...

Súčasná prax definuje ušlý zisk ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá – na rozdiel od skutočnej škody – spočíva v tom, že v dôsledku škodnej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetku poškodeného, ktoré mohol poškodený odôvodnene, teda preukázateľne očakávať so zreteľom k obvyklému chodu vecí. Nepostačuje teda hypotetický ušlý zisk, vždy sa musí jednať o zisk, ktorý bolo možné reálne očakávať, čo so sebou prináša povinnosť dôveryhodne preukázať zo strany poškodeného reálnosť zisku. Priznanie ušlého zisku nemôže byť podriadené ľubovôli súdov, ale musí ísť o vysokú pravdepodobnosť

realizácie zisku, ktorá sa podľa bežného uvažovania blíži k istote. Platí, že konkrétnu výšku ušlého zisku je potrebné dokázať, pričom dôkazné bremeno viazne na poškodenom. V občianskoprávných vzťahoch nie je prípustný zjednodušený spôsob vyčíslenia ušlého zisku prostredníctvom tzv. abstraktného ušlého zisku na rozdiel od obchodnoprávných vzťahov. ...

*Sťažovateľ má za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR... arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože žiadnym alebo nedostatočným spôsobom nereagujú na námietky a tvrdenia sťažovateľa.*“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

*„1/ Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 10. 2012 sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 v časti, v ktorej zamietol mimoriadne dovolanie porušené boli.*

*2/ Rozsudok... Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 10. 2012 sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 v časti, v ktorej zamietol mimoriadne dovolanie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za najvyšší súd jeho predseda listom č. k. KP 3/2013-20 zo 14. mája 2013 a sťažovateľ stanoviskom k uvedenému vyjadreniu najvyššieho súdu listom z 21. októbra 2013.

2.1 Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení okrem citácie právnych viet z rozhodovacej činnosti ústavného súdu uviedol:

*„So závermi sťažovateľky uvedenými v jej ústavnej sťažnosti nemožno súhlasiť, preto navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť zamietol a súčasne súhlasím*

*s upustením od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“*

2.2 Sťažovateľ vo svojom vyjadrení k stanovisku najvyššieho súdu okrem iného uviedol:

*„Sťažovateľ vznesol v konaní pred súdmi námietku premlčania, keď navrhovateľovi uplynula objektívna premlčacia lehota na uplatnenie si svojho nároku na náhradu škody z dôvodu nezákonne vzneseného obvinenia. V zmysle § 22 ods. 2 z. č. 58/1969 Zb. totiž platí, že tento nárok na náhradu škody sa premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Navrhovateľovi (v konaní pred všeobecnými súdmi) bolo rozhodnutím Krajského úradu vyšetrovania PZ Banská Bystrica z 8.06.1994, ČVS: VP-145/30-94 vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie, teda navrhovateľ sa dozvedel o nezákonnom rozhodnutí najneskôr v roku 1994 a objektívna premlčacia doba (10-ročná) uplynula v roku 2004. V tomto prípade išlo o nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady škody za trovy nutnej obhajoby a nárok na zaplatenie ušlého zisku z podnikania navrhovateľa ako nároky, ktoré vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia). Všeobecné súdy vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa žiadnym spôsobom nevyjadrili ku námietke premlčania týkajúcej sa uplynutia objektívnej desaťročnej premlčacej doby, hoci túto námietku sťažovateľ v konaní vznesol. Odôvodnenie rozsudku NS SR z 29. 10. 2012 sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 síce obsahuje odkaz na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 339/08, avšak uvedený nález sa týkal výlučne plynutia subjektívnych premlčacích lehôt v prípade uplatneného nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia a žiadnym spôsobom sa nevyjadril ku plynutiu a uplynutiu objektívnej 10-ročnej premlčacej doby. Preto citovanie obsahu predmetného nálezu alebo odkaz na jeho obsah, nemôže nahradiť odôvodnenie a vysporiadanie sa so vznesenou premlčacou námietkou sťažovateľa, ktorou namietal uplynutie objektívnej premlčacej lehoty nároku navrhovateľa. Uvedenou námietkou sa súdy nezaoberali vôbec, napriek tomu, že uvedená námietka má vzťah ku prejednávanej veci, pretože premlčané právo pri ktorom vznesol účastník námietku premlčania, nie je možné súdom priznať.*

*Postup súdu má podľa sťažovateľa za následok takú vadu konania, ktorá predstavuje zásah do práva na spravodlivé súdne konanie a do práva na súdnu ochranu.*

*Všeobecné súdy priznali navrhovateľovi proti sťažovateľovi nárok na zaplatenie ušlého zisku, ako rozdiel medzi nadobúdacou cenou nehnuteľnosti, za ktorú navrhovateľ kúpil nehnuteľnosť do svojho vlastníctva a cenou, za ktorú nehnuteľnosť plánoval prediť. Uvedený predaj nehnuteľnosti navrhovateľom nebol zrealizovaný, pretože nehnuteľnosť bola do 27. 10. 1998 zaistená v trestnom konaní. Navrhovateľ zamýšľaný prevod nehnuteľnosti neuskutočnil a tak nehnuteľnosť zostala jeho vlastníctvom a okrem toho zinkasoval od sťažovateľa časť hodnoty nehnuteľnosti v podobe všeobecnými súdmi deklarovaného ušlého zisku vo výške 811.591,31 eur (24 450.000,- Sk), teda rozhodnutiami všeobecných súdov sa navrhovateľ bezdôvodne o uvedenú čiastku obohatil. V uvedenom kontexte je relevantná totiž skutočnosť, že navrhovateľ zamýšľal realizovať predaj nehnuteľnosti, pôvodne nadobudnutej za cenu 27 550.000,- Sk, za cenu 52 000.000,- Sk. Znalec vyčíslil všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti v čase zamýšľaného predaja na 60 000.000,- Sk. Z uvedeného základného vyčíslenia je zrejmé, že ak navrhovateľ nezrealizoval zamýšľaný predaj nehnuteľnosti za 52 000.000,- Sk a teda mu zostala naďalej vo vlastníctve predmetná nehnuteľnosť so všeobecnou hodnotou 60 000.000,- Sk, nemohol mu v žiadnom prípade ujsť zisk, pretože by nehnuteľnosť predal pod cenu, ale naopak ušetril 8 000.000,- Sk (rozdiel 60 000.000,- Sk a 52 000.000,- Sk).*

*Podľa sťažovateľa, ide v nadpísanom prípade rozhodnutí všeobecných súdov o zjavnú neodôvodnenosť a arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci, pretože interpretácia a aplikácia právnej normy tak ako ju uskutočnili všeobecné súdy, zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy ako aj popiera základné pravidlá formálnej a právnej logiky. ...*

*Sťažovateľ súčasne uvádza, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. “*

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

## II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v príčinnej súvislosti s napádaným postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 a jeho rozsudkom z 29. októbra 2012 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd sa vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom náležite nevysporiadal s otázkou plynutia premlčacej lehoty podľa § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, čo bola podľa sťažovateľa primárna otázka pre rozhodnutie o včasnosti ich uplatnenia, s ktorou sa mal najvyšší súd (a pred ním aj okresný súd a krajský súd, pozn.) vysporiadať prv, než vôbec pristúpil k preskúmaniu aj ich vecnej dôvodnosti. K porušeniu označených práv malo tiež dôjsť aj tým, že najvyšší súd nenapravil pochybenie ani okresného súdu, ani krajského súdu, keďže sa nevysporiadal s tým, že tieto súdy mali arbitrárne aplikovať ustanovenie § 442 Občianskeho zákonníka, a to tým, že neskúmali danosť príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a škodnou udalosťou, ktorou malo byť nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, ako aj tým, že nezrealizovanému obchodu žalobcu (predaj nehnuteľností, pozn.) pripísali vznik ušlého zisku na strane žalobcu.

V uvedených súvislostiach ústavný súd predovšetkým konštatuje, že nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

Najvyšší súd svoj rozsudok v sťažnosťou napadnutej časti (v zamietajúcej časti, pozn.) odôvodnil takto:

*«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O. s. p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozsudky súdov nižších stupňov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je čiastočne opodstatnené.*

*... Predmetné mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že rozsudok súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). ...*

*Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania odôvodneného nesprávnym právnom posúdením veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.) je posúdiť, či súd (prvostupňový alebo odvolací) na zistený skutkový stav použil správnu právnu normu a či ju správne interpretoval. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým dovolacím dôvodom vtedy, ak bolo rozhodujúce pre rozhodnutie súdu, t. j. ak na takomto právnom posúdení napadnuté rozhodnutie spočíva.*

*Podstata mimoriadneho dovolania spočíva v polemizovaní s právnymi závermi súdov nižších stupňov, zosumarizovanými do troch bodov, namietajúcimi, že: 1. konajúce súdy mali vyhodnotiť, že škoda - trovy právneho zastúpenia a ušlý zisk žalobcu v čase od 20. januára 1995 do 19. marca 1996 - vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe, a žalobu v tejto časti vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania, zamietnuť, 2. a) konajúce súdy nesprávne vyložili ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti „ušlý zisk“, ak mali za to, že žalobcovi ako podnikateľovi (fyzickej osobe), vznikla škoda vo forme ušlého zisku vo výške priemerne dosahovaného zisku za obdobie pred začatím trestného stíhania, a súčasne aj vo forme ušlého zisku z konkrétne individuálne ne zrealizovaných obchodov, b) že ušlý spoločnosti V., s. r. o. nie je škodou na strane žalobcu, pretože ide o pokles očakávaných výnosov na strane spoločnosti, 3. konajúce súdy nesprávne vyložili ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti „ušlý zisk“ prijatím výkladu, že ušlým ziskom je rozdiel medzi očakávanou kúpnu cenou z predaja veci, ktorý sa nezrealizoval a medzi nadobúdacou cenou veci.*

*1. Dovolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou dovolateľa o premlčaní práva na náhradu škody zodpovedajúcej trovám právneho zastúpenia a ušlému zisku za obdobie od 20. januára 1995 do 19. marca 1996.*

*V predmetnej veci žalobca uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a tento nárok vyčíslil ako trovy nutnej obhajoby, ušlý zisk z dôvodu nemožnosti podnikat' ako fyzickej osobe, ušlý zisk z dôvodu nemožnosti podnikat' v obchodnej spoločnosti a ušlý zisk z nezrealizovaného predaja nehnuteľnosti v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve, ktorú nebolo možné zrealizovať.*

*Vzhľadom na čas vzniku žalobcom tvrdenej škody, bolo potrebné danú vec v zmysle ustanovenia § 27 ods. 2 (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2004) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, posúdiť podľa zákona č. 58/1959 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, tak ako to súdy nižších stupňov správne aj aplikovali.*

*Podľa § 1 ods. 1, prvá veta zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“).*

*Podľa § 1 ods. 2 tohto zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona vyplýva, že nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Podľa § 4 ods. 2 zákona ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.*

*Z ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.*

*Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plyní premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia, ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.*

*Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade s zákonom, vynaložil*

*náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám (R 70/1994, obdobne R 35/1991).*

*V prejednávanej veci, na základe sťažnosti žalobcu, Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 25. novembra 2008, sp. zn. III. ÚS 339/08-40 vyslovil, že základné právo žalobcu vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 305/2007-446 z 28. februára 2008. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7 C 178/2005-388 z 20. septembra 2007 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky po zhrnutí priebehu súdnych konaní (na prvostupňovom a odvolacom súde) uviedol, že „rozsudok krajského súdu v časti, ktorou potvrdil rozsudok okresného súdu, má arbitrárny charakter. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa o náhradu škody a ušlého zisku voči žalovanému v 1. rade. Dôvodom bola skutočnosť, že podľa názoru krajského súdu je nárok žalobcu podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. premlčaný. Ustanovenie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. však upravuje iba premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe (§ 5 zákona č. 58/1969 Zb.) a rozhodnutím o treste (§ 6 zákona č. 58/1969 Zb.). Z už uvedeného odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ si neuplatňoval náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe alebo treste, ale z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Preto bolo potrebné aplikovať na premlčanie práva na náhradu škody ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plyní premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Preto ak uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2004, premlčacia lehota podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je 3 roky, a keďže sťažovateľ podal žalobu dňa 21. októbra 2005, jeho nárok na náhradu škody nebol premlčaný, tak ako to rozhodol krajský súd, čo je v rozpore s ústavou a medzinárodnou zmluvou garantovanými základnými právami.“ ...*

Nález ústavného súdu je v konkrétnej veci záväzný. Záväznosť nálezu je stanovená zákonom, a to najvyššej právnej sily (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z.), preto je sudca všeobecného súdu pri svojom rozhodovaní takýmto nálezom v konkrétnej veci viazaný, bez ohľadu na to, či ho považuje za správny, pretože posudzovanie tejto otázky sudcom všeobecného súdu neprislúcha. V posudzovanom prípade súdy nižších stupňov (viazané právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 25. novembra 2008 sp. zn. III. ÚS 339/08-40) nepochybili, keď vychádzali z toho, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a aplikovali na premlčanie práva na náhradu škody ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Neobstojí potom námietka mimoriadneho dovolateľa, že škoda - trovy právneho zastúpenia a ušlý zisk žalobcu v čase od 20. januára 1995 do 19. marca 1996 - vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe a vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania, konajúce súdy mali žalobu zamietnuť s poukazom na ustanovenie § 23 zákona č. 58/1969 Zb.

2. Mimoriadne dovolanie napadnutým rozsudkom ďalej vytyka spôsob výpočtu a určenia výšky ušlého zisku a) žalobcu ako fyzickej osoby a b) ako spoločníka v obchodnej spoločnosti V., spol. s. r. o.

a) Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia pri výpočte výšky ušlého zisku žalobcu ako fyzickej osoby - podnikateľa vychádzal z priznania k dani z príjmov fyzických osôb predloženej žalobcom Daňovému úradu Žilina za rok 1993. Výšku ušlého zisku určil ako rozdiel medzi výškou základu dane a výškou daňovej povinnosti sumou 220 989 Sk za rok, pričom celkovú výšku ušlého zisku určil s ohľadom na počet mesiacov, od vznesenia obvinenia od 8. júna 1994 až do zániku živnostenského oprávnenia 29. novembra 1996 - spolu obdobie 30 mesiacov, t. j. sumou 18 338,73 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že mimoriadny dovolateľ vyvodzuje nesprávne právne posúdenie veci súdmi výlučne z hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa. Medzi zákonnými dôvodmi, ktoré by odôvodňovali mimoriadneho dovolateľa napadnúť právoplatné rozhodnutia súdov mimoriadnym dovolaním sa však dôvod, vzťahujúci sa k námietkam o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov v súvislosti s právnym posúdením veci, nenachádza. ...

*Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. smeruje na pochybenia pri aplikácii práva na zistený skutkový stav a nie na pochybenia pri zisťovaní skutkového stavu veci. Z obsahu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky je zrejmé, že mimoriadny dovolateľ pod nesprávnym právnym posúdením veci v skutočnosti nenamieta ani jeho úplnosť a správnosť vykonaného dokazovania, ale jeho vyhodnotenie súdmi. Keďže za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O. s. p. nemožno považovať nesúhlas mimoriadneho dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi (napr. R 42/1993), nemohol sa dovolací súd námietkami mimoriadneho dovolateľa týkajúcimi sa neúplnosti a nesprávnosti vyhodnotenia dokazovania súdmi zaoberať. ...*

*b) K námietke mimoriadneho dovolateľa, ktorou vytyka súdom nižších stupňov nedostatok odôvodnenia ich rozhodnutí v časti uplatnenej škody (ušlého zisku), ktorá mala žalobcovi vzniknúť ako spoločníkovi spoločnosti V., spol. s.r.o. dovolací súd uvádza:*

*Podľa dovolacieho súdu je konanie a rozhodnutie ako krajského súdu, tak aj okresného súdu v tejto časti postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ...*

*V odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa absentujú úvahy o príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym úkonom žalovanej. ...*

*V prejednávanej veci súd prvého stupňa založil zodpovednosť žalovanej za škodu iba na základe vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia žalovanou a pritom sa nezaoberal skutočnosťou, či existoval vzťah príčinnej súvislosti medzi porušením povinností žalovanej a vzniknutou škodou. Samo vydanie rozhodnutia neznamená automaticky vznik zodpovednosti žalovanej za škodu žalobcovi. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia síce poukázal na skutočnosť, že v spoločnosti pôsobili dvaja spoločníci, nevyrovnal sa však s faktom, či práve absencia žalobcu vo vedení spoločnosti mohla byť a bola bezprostrednou a priamou príčinou majúcu za následok vznik škody.*

*Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v časti vzniku ušlého zisku vo výške 117 773,52 € je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z neho nemožno bez ďalšieho jednoznačne vyvodiť, ako odvolací súd hodnotil vzťah príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a spôsobenou škodou. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.*

f) O. s. p. a je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. ...

3. Ďalším dôvodom, pre ktorý mimoriadny dovolateľ považoval rozhodnutia súdov nižších stupňov za nesprávne, bol ich záver o existencii a spôsobe výpočtu ušlého zisku z nerealizovaného predaja hotela „P.“. ...

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Škoda je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá sa prejavuje buď ako skutočná škoda alebo ako ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu. Ušlý zisk je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, ktoré sa dali pri pravidelnom behu veci očakávať.

Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. ...

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca kúpil hotel za účelom jeho ďalšieho predaja, z dôvodu, že v uvedenom čase bol pre neho predaj výhodný. Žalobca sa teda rozhodol realizovať svoje oprávnenie vecou nakladať predajom vecí (§ 588 a nasl. Občianskeho zákonníka) v čase, kedy to sám, na základe vlastnej vôle považoval za najvhodnejšie s ohľadom na predpokladanú výšku zisku (zmluvou o zmluve budúcej z 30. marca 1994, z ktorej vyplynulo, že k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy malo dôjsť do 30. marca 1995). Vzhľadom na to, že nehnuteľnosť bola v trestnom konaní od 4. októbra 1994 do 27. októbra 1998 zaistená, žalobca tento predaj zrealizovať nemohol. Žalobca objektívne nemohol zamýšľaný prevod vlastníctva k nehnuteľnosti uskutočniť, a teda predpokladaný rozdiel v kúpnej cene a v hodnote nehnuteľnosti nadobudnúť. Žalobcovi

*zmluvou o budúcej zmluve vznikla voči žalovanej pohľadávka, ktorú v zmysle definícií Európskeho súdu pre ľudské práva je možno charakterizovať ako majetok. Nakoľko v príčinnej súvislosti so zásahom štátu (ako to bolo vyššie uvedené) k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy nedošlo, úvahy mimoriadneho dovolateľa o vzniku ušlého zisku v budúcnosti, v čase kedy žalobca nehnuteľnosť predá, sú neopodstatnené. Následne aj spôsob výpočtu ušlého zisku, ako rozdielu medzi nadobúdacou hodnotou nehnuteľnosti a očakávanou kúpnu cenou, ako ho vykonali sudy nižších stupňov, považuje dovolací súd za správny.*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky preto mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky v tejto časti z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval za dôvodné a podľa § 243b ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. ho zamietol.»*

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu v prvom rade vyplýva ustálenie záveru, že na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu (t. j. zákona č. 58/1969 Zb., najvyšší súd v druhom odseku na s. 10 rozsudku zrejme v dôsledku chyby v písaní nesprávne uvádza „zákon č. 58/1959 Zb.“, pozn.), pričom následne sa najvyšší súd zaoberal otázkou premlčania žalobou uplatnených nárokov, pri posúdení ktorej sa v plnom rozsahu odvolal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008, v ktorom bolo zaujaté stanovisko k plynutiu premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pričom ústavný súd v tomto rozhodnutí tiež ustálil, že žalobca sa domáhal náhrady škody nie z titulu nezákonnosti väzby, ale z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

V uvedených súvislostiach ústavný súd poznamenáva, že najvyšším súdom aplikovaný zákon o zodpovednosti za škodu má, pokiaľ ide o škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou väzby, špeciálnu právnu úpravu, a to v § 5 v spojení s § 23 označeného zákona. Vzhľadom na už v minulosti ustálený názor ústavného súdu, že v danej veci sa vzhľadom na formuláciu žalobného petitu žalobca domáhal náhrady škody v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou obvinenia, a nie v súvislosti s nezákonnosťou väzby, sa aplikácia § 23 zákona o zodpovednosti za škodu v súvislosti s riešením otázky premlčania týchto žalovaných nárokov javí síce ako bezpredmetná, avšak to neznamená, že pri posudzovaní dôvodnosti rozsahu týchto žalobou uplatnených nárokov by všeobecné

súdy nemali prihliadať a osobitne zohľadniť aj obdobie trvania väzby. Inými slovami, v danom prípade vzhľadom na existenciu špeciálnej právnej úpravy o škodových nárokoch vzniknutých v súvislosti s väzbou by všeobecný súd nemal pri vyčíslení škody uplatnenej iba v súvislosti s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia zahrnúť do tejto škody aj nároky spojené s obdobím väzby, pretože žalobca si náhradu škody navyše aj z tohto dôvodu neuplatnil, ale uplatnil si ju len a len z dôvodu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ako to v minulosti ustálil už aj ústavný súd. Uvedenému postupu prisvedčuje, ako už bolo uvedené, aj špeciálna právna úprava o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnosťou väzby, ktorej uvaleniu musí síce vždy predchádzať obvinenie (t. j. uzneseniu o vzatí do väzby musí vždy predchádzať uznesenie o vznesení obvinenia), avšak to automaticky neznamená, že po vznesení obvinenia musí byť obvinený vždy vzatý aj do väzby (obvinený môže byť stíhaný aj na slobode, pozn.). Ak by to tak totiž bolo, potom by zákonodarca nemal potrebu navyše osobitne upravovať aj otázku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnou väzbou, pretože tá by sa automaticky odvíjala od nezákonného obvinenia. Osobitná právna úprava o zodpovednosti za škodu pri nezákonnej väzbe by potom nemala nikdy praktické uplatnenie, keďže do väzby nemôže byť vzatá neobvinená osoba. Inými slovami, z uvedeného vyplýva, že ak by v danom prípade mala byť do škody uplatnenej žalobcom započítaná aj škoda, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti väzbou, žalobca si mal uplatniť nárok na jej náhradu nielen z titulu nezákonnosti obvinenia, ale aj z titulu nezákonnosti väzby, čo však aj podľa v minulosti učeného zistenia ústavného súdu žalobca neurobil.

Z uvedeného teda vyplýva, že je rozdiel medzi posudzovaním včasnosti žalobou uplatneného nároku na jednej strane a medzi posudzovaním dôvodnosti rozsahu takto včas uplatneného nároku. V uvedenom smere sa však najvyšší súd pri posúdení tejto mimoriadnej dovolacej námietky (posledný odsek na s. 4 a nasl. mimoriadneho dovolania, pozn.) bez ďalšieho uspokojil iba s odvolaním sa na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však bola riešená iba otázka charakteru uplatneného žalobného nároku s ohľadom na posúdenie včasnosti jeho uplatnenia, keďže sťažovateľ uplatnil námietku jeho premlčania, ale týmto rozhodnutím nebola záväzne riešená aj otázka posudzovania rozsahu

tohto nároku, s ktorou sa tak najvyšší súd nevysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, a v tomto smere je jeho rozsudok arbitrárny, svojvoľný a neodôvodnený.

Okrem toho, pokiaľ ide o posúdenie včasnosti žalobou uplatneného nároku, ústavný súd sa na tomto mieste stotožňuje aj s konštatovaním sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu je neodôvodnený aj v časti týkajúcej sa aplikácie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu upravujúceho otázku premlčania nároku na náhradu škody uplatnenej z titulu nezákonného obvinenia. Premlčacia lehota upravená v označenom ustanovení, ktorá sa vzťahuje na posúdenie premlčania nároku z nezákonného obvinenia, má totiž dve zložky, a to subjektívnu lehotu (§ 22 ods. 1) na uplatnenie uvedeného nároku, ktorá sa pohybuje v rozsahu jej objektívnej lehoty (§ 22 ods. 2).

Podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci síce opätovne (v zhode so svojimi skoršími závermi v tejto veci) prisvedčuje, že vzhľadom na charakter v tomto prípade uplatneného žalobného nároku, ktorým je nárok na náhradu škody z titulu nezákonného obvinenia, je v danom prípade na vyriešenie otázky, či tento nárok nebol premlčaný, potrebné aplikovať § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, avšak súčasne poznamenáva, že toto ustanovenie je potrebné aplikovať bezo zvyšku. V tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, sa v minulosti vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008 zaoberal iba otázkou identifikácie uplatneného nároku a s tým súvisiacou otázkou nutnosti na daný prípad aplikovať nie ustanovenie § 23, ale ustanovenie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti sa vyjadril iba k aplikácii subjektívnej zložky tejto lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, a keďže predmetom skúmania ústavného súdu v označenej veci nebola ani ústavná udržateľnosť záveru, že zastavenie trestného stíhania má za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia (viazanosť petitom sťažnosti, pozn.), ústavný súd vzhľadom na túto judikatúru najvyššieho súdu, ktorá však neprešla testom ústavnosti v konaní pred ústavným súdom (a táto otázka nebola ani predmetom konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 339/08, pozn.), začiatok plynutia tejto subjektívnej zložky premlčacej lehoty automaticky odvíjal od doručenia rozhodnutia o zastavení trestného stíhania.

V uvedených súvislostiach ústavný súd podotýka, že v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v napádanom rozsudku pri posúdení otázky premlčania žalovaného nároku bez ďalšieho iba odvolal na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však nebola vyčerpaná celá problematika uplatnenia premlčacej lehoty podľa § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, ostala tak nevyriešená, resp. neodôvodnená sťažovateľova otázka aplikácie aj objektívnej zložky tejto premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, takže aj v tomto smere vykazuje citované rozhodnutie najvyššieho súdu znaky arbitrárnosti a neodôvodnenosti, tak ako to namieta aj sťažovateľ.

V súvislosti s odôvodňovaním uplatnenia objektívnej zložky premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, najmä pokiaľ ide o určenie rozhodujúcej právnej skutočnosti určujúcej začiatok jej plynutia, sa najvyšší súd v intenciách prípadu bude musieť argumentačne konfrontovať aj s otázkou splnenia zákonnej podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorá v zmysle ustanovení prvej hlavy prvej časti zákona o zodpovednosti za škodu (§ 1 – § 4, podľa ktorých si žalobca uplatnil žalovaný nárok, pozn.) spočíva v požiadavke, aby nezákonné rozhodnutie, v dôsledku vydania ktorého sa nárok na náhradu škody uplatňuje, bolo zrušené (§ 3 v spojení s § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pozn.), a to v intenciách svojej judikatúry (ktorá neprešla testom ústavnosti, pozn.), v zmysle ktorej zastavenie trestného stíhania má mať také právne následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Argumentácia

najvyššieho súdu v tomto smere bude vzhľadom na zákonom odlišne stanovené právne skutočnosti určujúce plynutie tak objektívnej zložky (doručenie nezákonného rozhodnutia, pozn.), ako aj v jej rámci sa pohybujúcej subjektívnej zložky (doručenie zrušujúceho rozhodnutia, pozn.) premlčacej lehoty na uplatnenie si nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie zásadná pre rozhodnutie vo veci samej.

Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu.

Pokiaľ ide o napádané rozhodnutie najvyššieho súdu, ústavný súd prisvedčil aj námietke sťažovateľa, že je neodôvodnené, a to pokiaľ ide o neodôvodnenie absencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu na jednej strane a škodou, ktorá mu mala vzniknúť na strane druhej, ako aj v súvislosti s priznaním nároku na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľností a neodôvodnením výšky tejto škody v intenciách definície ušlého zisku, tak ako ju vymedzil sám najvyšší súd.

Pokiaľ ide o uvedené námietky, najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite nepreskúmal danosť príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a škodou, ktorú si v tejto súvislosti uplatnil, pričom, tak ako už bolo uvedené, v napádanom rozhodnutí nie je vymedzené, či mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s väzbou alebo s trestným stíhaním

(napr. v čase, keď bol žalobca stíhaný na slobode, a nie vo väzbe, mohol podnikat' a pod., pozn.), a tiež nie je zrejmé, či k škode neprišlo aj v dôsledku konania samotného žalobcu (napr. či aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca začal väzbu vykonávať v zahraničí a až následne bol vydaný na Slovensko, nebolo toto jeho konanie znakom toho, že dával najavo, že sa chce vyhnúť trestnému stíhaniu, t. j. aký bol dôvod väzby – ak by sa škoda posudzovala v tejto príčinnej súvislosti a pod.). Okrem toho, pokiaľ ide o žalobcovi priznaný nárok na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného plánovaného predaja nehnuteľností, najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne nevysporiadal s dovolacou námietkou týkajúcou sa jednak už zmieňovanej príčinnej súvislosti medzi jeho vznikom a trestným stíhaním a jednak s tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s charakterom kúpopredaja realizovaného nie v rámci podnikateľskej činnosti, pri ktorom dochádza k výmene ekvivalentných hodnôt vyjadrených na jednej strane v hodnote predmetu kúpy a na strane druhej v kúpnej cene odzrkadľujúcej túto hodnotu. V dôsledku uvedeného tak došlo k situácii, že po tom, čo najvyšší súd bez ďalšieho uveril argumentácii žalobcu, ostal v jeho majetku nielen predmet kúpy, ale duplicitne aj jeho hodnota v podobe „kúpnej ceny“ vyjadrenej vo forme ušlého zisku, takže v konečnom dôsledku žalobca môže v podstate predmet kúpy predat' akoby dvakrát. Bez povšimnutia najvyššieho súdu ostala aj tá časť námietky sťažovateľa, ktorou poukazuje na to, že v čase plánovaného predaja dotknutých nehnuteľností bola ich cena dokonca znalcom určená na sumu vyššiu než za akú žalobca tieto nehnuteľnosti plánoval predat', takže v tom dôsledku vlastne žalobca nezrealizovaním tohto predaja ušetril, resp. inými slovami, v majetku žalobcu ostala vyššia majetková hodnota než akú by získal zrealizovaním uvedeného predaja. Uvedené zistenia však nekorešponujú s definíciou ušlého zisku naformulovanou samotným najvyšším súdom, podľa ktorej je ušlým ziskom hodnota, o ktorú by sa majetok poškodeného zvýšil, no v dôsledku rôznych okolností k tomu nedošlo, pričom v danom prípade o tento prípad nešlo, pretože zrealizovaním plánovaného predaja by sa majetok žalobcu zmenšil, a to o sumu, ktorá predstavovala rozdiel medzi hodnotou predmetu kúpy určenou znalcom na jednej strane a kúpnu cenou, za ktorú tento predmet kúpy žalobca plánoval predat', na strane druhej.

Všetky uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý konštatoval, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 boli porušené sťažovateľom označené práva, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v bode 2 výroku tohto rozhodnutia rozhodol o zrušení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy.

Vzhľadom na už zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že bolo bez právneho významu preskúmať aj porušenie označeného čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013